# La invenció poètica del Call

## Mor Josep Tarrés, poeta i activista cultural, pioner en la valoració del barri vell de Girona i un dels impulsors de l'Exposició de Flors
## Des de la residència Internacional o Isaac el Cec va obrir oasis d'imaginació a la ciutat grisa

Josep Tarrés, al jardinet de l'àngel del barri vell de Girona, un dels llocs de la ciutat que va contribuir a poetitzar JORDI SOLER.

Quan el vaig conèixer devia ser a principis dels noranta, crec que a casa de Rosa Maria Labayen, i amb un sol cop d'ull en va tenir prou per assegurar que jo tenia orígens jueus. Per treure'l de l'error, vaig atrevir-me a dubtar-ho dient que era filla de Salt, però com que ell insistia, per la pell, el nas, els cabells, vaig desplegar-li al davant tot l'arbre genealògic, amb una branca materna d'orígens vagament antillans i la paterna ben assentada a terres celtes. "Celtes, de quina part?", va interessar-se, i per por de contrariar-lo vaig dir baixet que de Galícia, com si admetés una falta. Però aquell desviament inesperat només va servir perquè dissertés una bona estona sobre bruixeria, arts megalítiques i rituals fetillers que encara avui em meravella. A Josep Tarrés, que va morir ahir a prop de fer els 92 anys, no hi havia cap realitat que li espatllés una bona història. La seva capacitat de fabulació només és equiparable a la que desplegava Carles Vivó, però el llegendari d'aquest altre mag de la ciutat era més aviat juganer, abracadabrant, amb una suavíssima vena burlesca; Josep Tarrés, en canvi, era un líric, un somiador, un inquiet de bigoti fi. Elegant, vull dir. És el gran inventor de la Girona romàntica de la segona meitat del segle XX, amb jardins remorosos, fantasmes que xiuxiuegen, patis secrets oberts per fi, el descobridor del Call com a potència transformadora de l'economia, la socialització i fins el sentiment de pertinença dels gironins, i això quan aquests carrers no eren més que un ruïnós urinari públic.

Havia fet el mateix uns anys abans des de la residència Internacional, que regentava al carrer Ciutadans i que va esdevenir, als anys cinquanta, el cenacle dels artistes de la postguerra. Va ser aquí on va anar-lo a trobar Patrice Chaplin, que en quedaria tan impressionada, que encara parla d'aquest amfitrió estimat a cada novel·la que publica. Més endavant, va traslladar el seu do de gents, les seves arts d'encanteri, al pati d'Isaac el Cec, una illa, una fantasia descomunal que va ser a l'origen de la recuperació del barri jueu sencer, que ell va estimular i fins i tot concebre des d'una posició, com en va dir Joaquim Nadal, del tot visionària. Alguns racons inoblidables d'aquesta ciutat de pedra dins la ciutat tentacular són obra seva, com el jardinet de l'àngel, a tocar de Sant Pere de Galligants, o la mateixa Exposició de Flors, de la qual va ser un dels fundadors més entusiastes. Com a escriptor, va publicar poc, si descomptem el volumet generacional 5 poetes de Girona (1966), on figurava entre les joves promeses del moment, junt amb Narcís Comadira, i la novel·la Gorch, que va presentar al premi Nadal el 1952 o el 1953. Va ser més prolífic en la creació de mites, en la construcció d'un imaginari misticopoètic per a la seva ciutat, amb obres com ara El llibre del Corpus(1994), El poema de Pasqua (2003) o El pessebre gòtic de Girona (2013). Un poeta, qui ho havia de dir, és qui va projectar Girona al món.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 21-04-2021, Pàgina 22

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1957643-la-invencio-poetica-del-call.html